

Lenka Rožnovská
ilustrace Anna Šmalcová

Víla Větrnka

GRADA®

 GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustrace Anna Šmalcová

Víla Větrnka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská
VÍLA VĚTRNKA

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5033. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Anna Šmalcová (www.annasmalcova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 64
Vydání 1., 2013

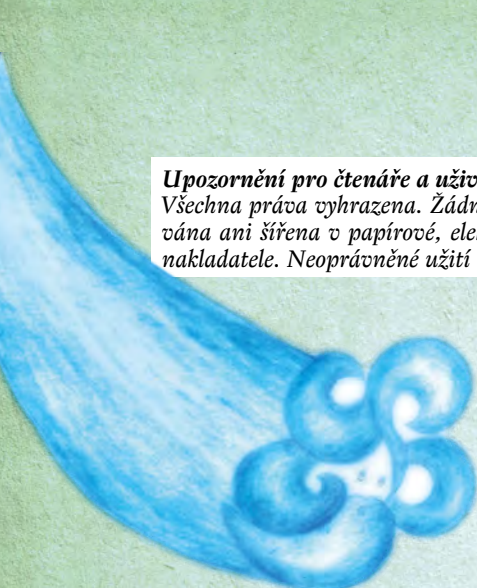
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Anna Šmalcová

ISBN 978-80-247-4462-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8091-7 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8094-8 (ve formátu EPUB)

Jak přišla Větrnka na svět

Měsíček byl právě v úplňku. Díval se na palouček u tří smrčků a usmíval se. Proč by se neusmíval, vždyť se za malinký okamžik narodí víla. Bude to v té chvíli, kdy do kapičky rosy na jitrocelovém listu foukne vánek.

„Fí. Fjú. Fjá. Třeba já. Třeba fouknu já.“

Zaskučel vítr podivítr, který se na palouček zatoulal. Byl to fukavec jásavec, co tu foukne, tam foukne, ale nikde dlouho nevydrží.

„I kdepak, jedeš, Větroplachu, tátovské vílí pofoukání musí být jemné jako pohlazení, a ne hrr a frr, jak to děláš ty,“ pokáral měsíček vítr.

Jenomže Větroplach si nedal říct. Foukl po svém způsobu. Fjúú. Udělalo to břink a na svět přišla víla.

Ale jakápak je to víla! Vlasy tmavé, rozježené, oči bořůvkově modré, pusku od malin. Košilku utkanou z pavoučích nitek má nějak malou. Kolínka jí z ní čouhají.

Měsíček se mračí. Víla se mu vůbec nelíbí. Zato táta Větroplach je spokojen. Holka je celá po něm. Určitě bude do světa. Na památku jí do vlasů přifoukl kopretinu.

„To máš od táty, Větrnko.“

A fjú, byl fuč.

Víla Větrnka si popotáhla krátké rukávky u košilky. Pak si všimla, že se na ni měsíček kouká. Usmála se, uklonila se. Chystala se zatančit svůj první vílí taneček pro nebeského pána.

Krůček vlevo, krůček vpravo.

„Chi, chi, chi,“ smála se myška, která právě vykroukla z díry, „já myslela, že bude bouřka, a ona nám tu dupe víla v bagančatech.“

Větrnka se podívala dolů na své nohy. Ba jo, myška má pravdu. Nejen kopretinu dostala od táty Větroplacha, ale i boty. Boty toulavé.

Větrnka si povzdechla. Měsíček se na ni mračí, myška se jí směje. Ne, ne, její první taneček se jí pranic nepovedl. No nic, když už je obutá, půjde do světa.

Jak se víla naučila tancovat

Boty táty Větroplacha donesly vílu Větrnku na louku za třemi potůčky. Zrovna tam tancovaly dvě divoženky. Holky to byly vlasaté, střapaté, umouněné, umolousané. A obě byly do tance jako divé. Nebylo radno si s nimi začínat. Každého hned utancovaly do blouznivé horečky.

Větrnka je chvíli pozorovala. Má, či nemá je požádat o učení? Raději si to rozpočítá na kopretině.

„Mám, nemám, mám, nemám,“ otrhává kopretinové lístky.

Ještě nebyla ani v polovině počítání, a do levého ucha jí houkla umouněná divoženka: „Máš.“

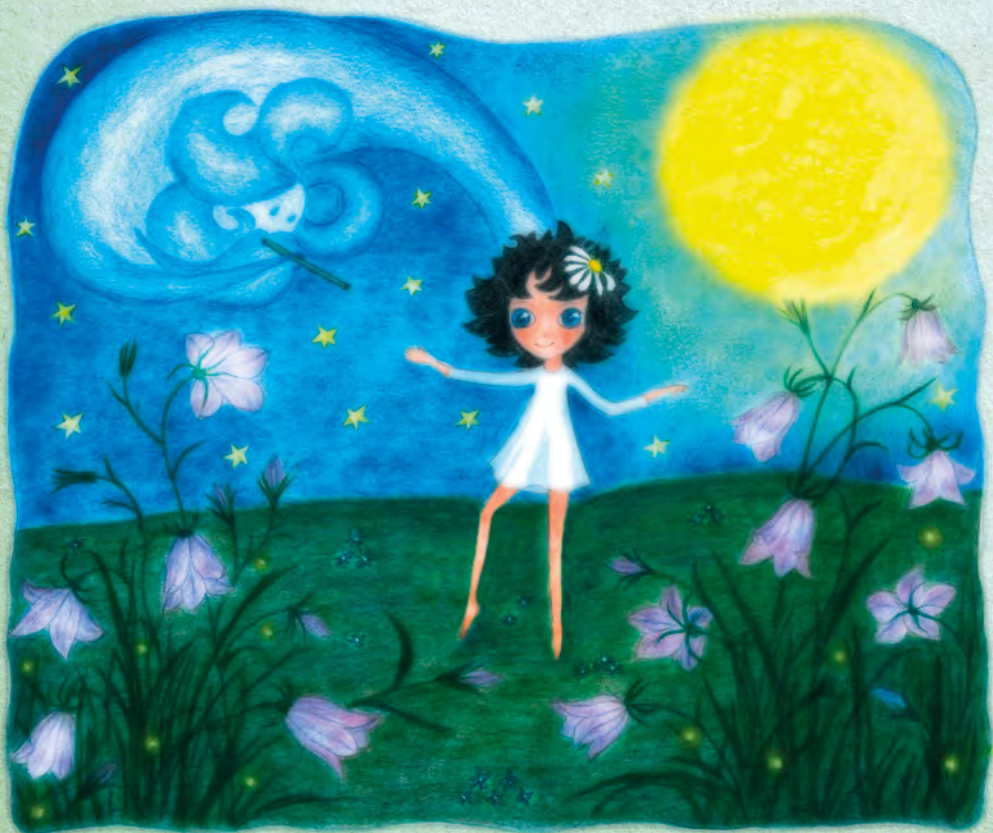
„Nemáš,“ zaznělo jí u pravého ucha. To se ozvala umolousaná divoženka.

Větrnka se polekala. Slovíčko se jí vzpříčilo v krku. Ani nehlesla. Zato ty dvě zlostnice měly slov plnou pusy. Překřikovaly se jedna přes druhou.

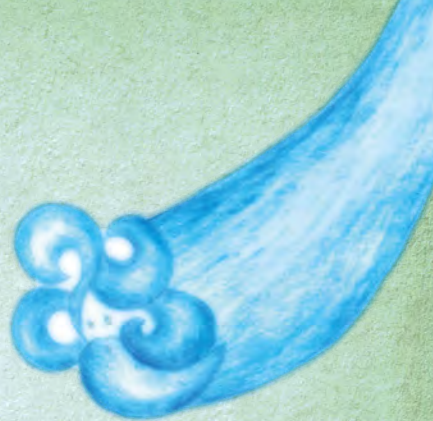
„Co má, to mi dá,“ křikla ta umouněná.

„Ne. Co má, to mi dá,“ ječela ta umolousaná.

Divoženky se začaly o Větrnku přetahovat. Víla neví, kde jí hlava stojí. Točí se dokola jako motovidlo. Svět se jí míhá před očima. Bác.

Víla zakopla a spadla. Taková vílí ostuda! Větrnka sedí v trávě, divoženky se smějí.

Pak ta umolousaná sundala Větrnce botu. Umouněná divoženka popadla Větrnčino druhé obutí.

Rozjívěné ženštiny se obuly. Ale to neměly dělat. Botky toulavého táty odnesly divoženky pryč. Každou jiným směrem. Ta umolousaná se odkulhala vlevo, ta umouněná proklopýtá pohádkový svět z pravé strany.

Kdo ví, kdy se ty dvě divé ženy zase setkají. Alespoň bude od nich klid.

Ale víle Větrnce je do pláče. Tancovat neumí, nikdo ji to nenaučil.

„Fjú, fííí, vstávej, Větrnko, táta tě zve do kola.“

Vítr Větroplach je dobrý táta, Větrnce pomůže. Rozklinkal luční zvonky a zapískal na píšťalku z trávy.

Větrnka tančí, točí se podle větrné písničky. Měsíček se na ni dívá, spokojeně pokyvuje. Ano, ano. Nakonec se ta vílí holka přece jen povedla.

Jak darovala ježkovi své botky

Víla Větrnka na paloučku za třemi potůčky už zůstala. Tancovala na něm svůj vílí taneček. Unaveně uléhala do postýlky z mateřídoušky a přikrývala se jitrocelovým listem. Nad hlavou jí cinkal modrý zvonek ukolébavku pro sladké vílí sny.

Dupy. Dup. Dup, dup. Dup a cup. Cupy, cupy.

Copak to je? Kdo to vílu ruší ze sna? Víla si přes hlavu přetáhla jitrocelový list. Dupot se jí vkrádá pod vonavou peřinu. Chtě nechtě musí Větrnka vstát a zjistit, co se děje.

Vílím krůčkem jde trávou. Rozhrne fialové klasy šušky a už ví, kdo se jí postaral o probuzení.

Oni tam na paloučku mají ježci olympiádu v dupání. Zrovna si rozdávají medaile. Ten, co dělal dupy, dup, dostal medaili zlatou, diviznovou. Ježek, co zadupal dup, dup, získal medaili heřmánkovou. Třetí, co dokázal dupnout a cupnout, se ozdobil kvítkem pomněnky. A na čtvrtého, co jen cupal, nezbylo nic.

„Cupito, musíš více cvičit!“ zaprskali vítězové a odkou táleli se pryč. Ježka bez medaile si víc nevšíмали.

Cupito se snažil trénovat. Cup. Cup. Cupity.

„Cupito, už toho nechej, nebo se uondáš,“ řekla Větrnka.

Ježek ladil moldánky: „Když já chci medaili.“

„Až vyrosteš, určitě ji vyhraješ,“ konejšila ho víla. Ale ježek si umanutě stál na svém. Víla Větrnka nevěděla, jak má bodlináče utěšit. Najednou to vzduchem zavisťtelo a udělalo bác.

„Fjíí. Tady máš boty, fjúú.“

Táta Větroplach zaletěl až na druhý konec pohádkového světa, kde vyfoukl divoženkám Větrněiny boty.

„Díky, tati, ale já je nepotřebuji,“ křikla Větrnka, avšak táta už byl pryč.

Ježek přestal pofňukávat. „Ty je nechceš? A to já bych si je vzal.“

Ježek nelenil a nasoukal se do botek. Dup. Dup. V těch se to dupalo. Ježek ani kloudně nepoděkoval a maširoval si to ke svým. Chtěl se ježkům pochlubit, jak už si umí dupnout. Větrnka se usmála a dala se do vílího tance. Táta Větroplach jí zase pomohl.

Jak stavěla se skřítkem Lipničkou dům

Jednou Větrnka dotancovala až ke staré lípě. V její koruně to bzučelo, včelky měly napilno.

Ale i pod lípou bylo živo. Někdo mezi kořeny šmejdí. A ejhle, on je to skřítek Lipnička a nese veliký klacík.

„Uf, to je dřina,“ vzdychal skřítek.

„Počkej, Lipničko, já ti pomůžu,“ křikla víla Větrnka a vzala za druhý konec klacíku. Klacík přinesli před chaloupku, kde už měl Lipnička připravenou hromadu dříví.

„Nač potřebuješ tolik dříví?“ divila se víla.

„Ehm,“ stál v rozpacích skřítek, „chci si postavit dům, abych se mohl oženit s Jasmínkou.“

Skřítek zčervenal jako malina. Větrnka se ho dál nevyptávala. Vyhrnula si rukávky a dala se s Lipničkou do práce. Do země kopali díry, do nich vkládali klacíky, které k sobě přivazovali lýčím.

Když měli obvod domečku hotový, pustili se do střechy.

„S tebou je radost pracovat, Větrnko,“ liboval si skřítek, „poslední klacík a domeček budeme mít pod střechou.“

Skřítek si plivl do dlaně a zavelel: „Ráz. Dva. Tři!“

Víla i skřítek vyhodili klacík na špičku střechy. Klacek letěl, ale nedoletěl. Náhle se z lesa přihnalo štěně. Chytilo klacek mezi zuby a utíkalo pryč.

„No toto! Vrať mi můj klacík, zloději zlodějská!“ durdil se Lipnička. Ale kde že byl štěněti konec.

Lipnička se nešťastně chytil za hlavu: „Nač mi bude chaloupka s děravou střechou.“

„Nesmutni, Lipničko, najdeš si jiný klacek, kterým střechu doděláš.“

„I ne. Domeček pro Jasmínku jsem měl přesně vyměřený.“

Větrnka si povzdechla: „Kdyby tu byl táta, věděl by si rady.“

Stačilo na tátu jen pomyslet a on se přihnal. Na zádech nesl list z jasmínu i se skřítkou Jasmínkou. Jasmínka listem zakryla díru ve střeše a pak po ní sklouzla dolů jako po klouzačce.

„Tak mě tady, Lipničko, máš,“ špitla Jasmínka.

Lipnička byl šťastný. Svatba mohla začít. Včely přinesly sladký med a od lípy dostala nevěsta krásný závoj.

Jak si hrála se štěnětem

Víly nikdy dlouho nespí. Kdepak. Vstávají brzy se sluníčkem, aby mu připravily koflík ranní rosy. Ani Větrnka není žádný spáč. Sotva otevřela oči, polekala se. U mateřídouškové postýlky sedí štěně. Pozoruje vílu vykulenýma očima, jazýček má vyplazený a u tlapek mu leží klacík, co patří Lipníčkovi.

Větrnka se posadila na posteli. „Kdepak ses tady vzal, tuláku?“

Štěně radostně zaštěkalo. Popadlo klacík a položilo ho víle do klína. Víla si prohlížela klacík.

„Hm, co s ním uděláme? Lipnička ho už nepotřebuje.“

Víla odhodila dřívko daleko do trávy. Psík radostně hafl a skotačivě utíkal pro klacík, aby ho vítězoslavně položil před Větrnku.

„Ty si chceš hrát, vid?“

Štěně souhlasně štěklo.

„Běž, přines!“ Větrnka hodila klacík na opačnou stranu. A štěně ho běželo znovu ulovit. Větrnka se smála. Hra na házenou a lovení klacíku se jí líbila. Ještě dvakrát štěně přineslo klacík, než sluníčko zatahalo Větrnku za nosík.

„Větrnko, Větrnko, ty nejsi moc dobrá víla. Podívej se, jak tvůj palouček vypadá. Tráva je od štěněte zválená, květy vadnou, protože jsi jim dnes nedarovala taneček.“

Větrnčino vílí srdíčko úlekem ustrnulo. Sluníčko víle po právu hubuje.

Haf. Ozvalo se štěně, které si dál chtělo hrát.

„I jedeš, já už si nehraju, mám práci. A vůbec, štěně patří do chaloupky, ne na louku.“